

WOJEWODA ŚLĄSKI

URZĄD MIEJSKI W KŁOBUCKU
Kancelaria Ogólna

Wpłynął 24.02.2014

L.dz. 1951/14 km/CRN

ilość załączników .....

przekazano do załatwienia .....

podpis .....

Katowice, 17 lutego 2014r.

IFIII.4130.25.2.2014

Pan
Józef Batóg
Przewodniczący Rady
Miejskiej w Kłobucku
ul. 11 Listopada 6
42-100 Kłobuck

SEKAP

Działając na podstawie art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013r., poz. 594 ze zm.), po przeprowadzeniu oceny zgodności z prawem przekazanej do Wojewody Śląskiego uchwały Nr 340/XXXV/2013 Rady Miejskiej w Kłobucku z dnia 21 października 2013r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w gminie Kłobuck, obręb Łobodno, przy ulicy Brzeźnickiej informuję, iż powyższa uchwała wydana została z naruszeniem prawa.

Zgodnie z powołanym powyżej art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę wydano z naruszeniem prawa.

Tut. Organ wskazuje zatem, iż w § 10 ww. uchwały zawarte zostały regulacje w brzmieniu: „Dopuszcza się wyznaczenie terenu górniczego, w granicach terenu udokumentowanego złoża kruszywa naturalnego (piaski), po uzyskaniu decyzji i koncesji wymaganych przepisami Prawa geologicznego i górniczego.”, które przekraczają granice upoważnienia przedmiotowego zakresu planu zawartego w art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwanej dalej u.p.z.p. (Dz. U. z 2012r., poz. 647 ze zm.). Wyznaczenie zarówno granic terenu górniczego, jak i obszaru górniczego, następuje bowiem w decyzji koncesyjnej (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. Prawo geologiczne i górnicze, zwanej dalej PGG – Dz. U. z 2011r. Nr 163, poz. 981 ze zm.), w oparciu o wniosek przedsiębiorcy, na podstawie dokumentacji geologicznej i projektu zagospodarowania złoża. Rada gminy nie ma więc wpływu na „wyznaczenie terenu górniczego”. Jak zauważa Naczelny Sąd Administracyjny w orzeczeniu z dnia 13 listopada 2012r. o sygnaturze II OSK 2443/12: „Rada gminy w drodze aktu prawa miejscowego nie jest zatem władna wprowadzać jakichkolwiek wymogów na użytek udzielenia koncesji ...”. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 7 u.p.z.p. w związku z art. 104 ust. 1 ustawy PGG w planie miejscowym określa się obowiązkowo tereny górnice.

Obowiązek ten dotyczy jednak wyłącznie terenów górniczych, których granice zostały wyznaczone wcześniej w koncesji. „Dopuszczenie wyznaczenia terenu górniczego w granicach terenu udokumentowanego złoża kruszywa naturalnego” (granice złoża kruszywa naturalnego naniesiono na rysunku planu) jest, w opinii tut. organu, nieudolną próbą spełnienia wymogów ustawowych wynikających z cyt. powyżej przepisów (zwykle złoża kruszywa leżą w granicach terenu górniczego, a nie odwrotnie). W rzeczywistości chodzi o dopuszczenie do eksploatacji złoża, co potwierdzają ustalenia § 16 ust. 1 pkt 2 lit. b) „dopuszczające eksploatację kopalni”.

Ponadto ustalenia przedmiotowej uchwały o treści: „lokalizacja zjazdów z istniejących i projektowanych dróg określana przez zarządcę drogi” (§ 11 ust. 4) oraz „realizacja zjazdów na warunkach ustalonych przez zarządcę drogi” (§ 16 ust. 2 pkt 3 lit. f) są w opinii tut. organu zbędne, gdyż powielają przepisy art. 20 pkt 8 ustawy z dnia 21 marca 1985r. *o drogach publicznych* (Dz. U. z 2013r., poz. 260), co stoi w sprzeczności z § 137 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Również orzecznictwo w ww. zakresie (np. wyrok WSA we Wrocławiu o sygnaturze III SA/Wr 204/08 z dnia 20 maja 2008r.) jest zgodne, iż w uchwale nie powtarza się przepisów ustaw: *Naruszenie tej zasady techniki prawodawczej stanowi przede wszystkim nieuprawnione wejście prawodawcy miejscowego w sferę kompetencji zastrzeżonych wyłącznie dla ustawodawcy (twórcy prawa powszechnie obowiązującego), co może wywołać u adresatów norm wadliwe przekonanie, że transponowane na grunt lokalny normy prawa powszechnie obowiązującego są jedynie normami prawa miejscowego, które wiążą wyłącznie na obszarze właściwości lokalnego prawodawcy.* Należy zauważyć, że standardy poprawnej techniki legislacyjnej nie są kryteriami ważności aktu, w tym przypadku uchwały, lecz jego poprawności. Uchybienie tym standardom nie wpływa na ważność aktu pod warunkiem, że nie prowadzi ono do wad merytorycznych i uchybień przepisom, których spełnienie jest warunkiem jego legalności.

Należy również stwierdzić, iż ustalenie § 11 ust. 5 przedmiotowego planu miejscowego o treści: „Wymagane zagospodarowanie terenów inwestycji w sposób zabezpieczający dostawy towarów z własnego terenu oraz w sposób umożliwiający wjazd i wyjazd na drogę przodem samochodu” pozostaje w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym, w szczególności z art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwanej dalej u.p.z.p. (Dz. U. z 2012r., poz. 647 ze zm.), który w sposób enumeratywny wymienia materię podlegającą obowiązkowej regulacji w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Kwestionowane ustalenie wykracza poza uprawnienia określone w przytoczonych powyżej przepisach, a nawet poza uprawnienia art. 15 ust. 3 powyższej ustawy, z których korzysta się w zależności od potrzeb, nakładając dodatkowe wymogi, wykraczające poza powszechnie obowiązujące prawo i dopuszczające odstępstwa od ustaleń planu. Rada gminy nie

posiada bowiem kompetencji do dowolnej interpretacji i rozszerzającego stanowienia norm kompetencyjnych.

Ustalenia § 13 dotyczące zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości objętych planem nie określają frontu działek, wymaganych przepisami art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. w związku z § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z dnia 26 sierpnia 2003r. (Dz. U. Nr 164, poz.1587).

Oceniając przedmiotową uchwałę tutejszy organ związany był przepisem art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 130, poz. 871), która weszła w życie 21 października 2010r. Zgodnie z powyższym przepisem do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do którego podjęto uchwałę o przystąpieniu do jego sporządzenia, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. W miejscu tym należy wskazać, iż Rada Miejska w Kłobucku uchwałę o przystąpieniu do przedmiotowego planu miejscowego podjęła w dniu 29 czerwca 2010r., a więc w dacie jego uchwalenia zobowiązana była przestrzegać przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu sprzed 21 października 2010r. Zgodnie zatem z obowiązującymi dla przedmiotowego planu przepisami art. 29 u.p.z.p. *uchwała rady gminy w sprawie uchwalenia planu miejscowego obowiązuje od dnia wejścia w życie w niej określonego, jednak nie wcześniej niż po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia w dzienniku urzędowym województwa.* W § 21 uchwały Nr 340/XXXV/2013 w sprawie planu miejscowego Rada Miejska w Kłobucku określiła natomiast 14 dniowy termin wejścia w życie przedmiotowej uchwały od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego, co jest niezgodne z cyt. powyżej przepisami.

Na rysunku planu ustalono „strefę sanitarną wokół cmentarza” zlokalizowanego poza granicami planu, która obejmuje niewielki teren w południowo-wschodniej części planu, jednak w tekście planu nie zostały określone warunki zagospodarowania terenu objętego powyższą strefą oraz ograniczenia w jego użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy, które w planie miejscowym określa się obowiązkowo na podstawie przepisów art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. Powyższych warunków nie ustala się w strefie sanitarnej, jeżeli strefa określona na rysunku planu jest wymieniona w sferze informacyjnej.

Ponadto w legendzie rysunku planu brak jest objaśnień symboli literowych oznaczających przeznaczenie terenów wyodrębnionych liniami rozgraniczającymi: P – terenów zabudowy produkcyjnej oraz terenów dróg wewnętrznych KDw. Przeznaczenie powyższych terenów można odczytać jedynie w tekście przedmiotowego planu miejscowego, np. w § 3 ust. 3 pkt 4 lit. a) i b),

gdzie wymienione są oznaczenia graficzne na rysunku planu, będące obowiązującymi ustaleniami planu.

Podejmując uchwałę Nr 340/XXXV/2013 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Rada Miejska w Kłobucku przywołała w podstawie prawnej między innymi art. 27 u.p.z.p., który odnosi się do trybu zmiany planu miejscowego, a nie do przedmiotu rozstrzygnięcia rady gminy, czyli uchwalenia nowego dokumentu planistycznego. Przepis art. 27 u.p.z.p. dopuszcza bowiem nowelizację obowiązujących planów miejscowych wymagając jedynie, w zgodzie z powszechnie przyjętą w procesie stanowienia prawa zasadą, by zmiana aktu dokonywana była w takim samym trybie, w jakim odbywał się proces tworzenia aktu zmienianego. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, nowelizacja obowiązującego planu miejscowego polega na częściowej zmianie treści obowiązującego planu, a także na uchyleniu lub dodaniu jedynie poszczególnych jego postanowień (np. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 21 października 2011r. o sygn. II SA/Gl 626/11). Zmiana planu obejmuje zwykle przedmiotowo węższy zakres, niż obowiązujący plan miejscowy. Jest bowiem przykładem nowelizacji, a nie derogacji aktu prawnego i zastąpienia go całkiem nowym aktem. W nowelizowanym akcie prawnym rada gminy modyfikuje część rozstrzygnięć, pozostawiając pozostałe bez zmian. Tak więc przywołanie art. 27 u.p.z.p. w podstawie prawnej do powyższej uchwały jest nieuzasadnione.

Powyższe nie stanowi jednak istotnego naruszenia prawa, mogącego przesądzać o stwierdzeniu nieważności uchwały w całości, wobec czego organ nadzoru postanowił, w myśl art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, wskazać na podjęcie uchwały **Nr 340/XXXV/2013 Rady Miejskiej w Kłobucku z dnia 21 października 2013r. z naruszeniem prawa.**

Otrzymują:

- adresat
- a/a - UD

z ur. WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO
Igor Smietański
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

